LC Hebr. Ms 31 (Micro Orien. Hebr. 880/52)
4-57 ff. (Hebrew foliation). Paper. 20.5 x 14 cm. Ca. 1675. Oriental Sephardic script.

[תשובה בענין קידושין] Responsum on the validity of the *kiddushin* (betrothal) of two daughters who were betrothed by their father to another man. The beginning and end of the responsum are missing, but from the mention of places in Lebanon it seems that the event took place in that area. The places named on ff. 35r, 38r and 40r are Beirut, Sidon and סיניים (Tarabalus or Tripoli). The event is related in the author's decision to annul the marriage on ff. 45v-46r. The name of the father R"Y ha-Levi is mentioned here. There are several autograph glosses by R. Moses Benveniste who died in 1677 (f. 6r et al.), a contemporary of the author, and on f. 27v he surmises that the author had not yet seen the second volume of his responsa (*Penei Moshe*, which was printed in 1671). Thus, this responsum can be dated to ca. 1675.
Deinard 1914.

Micro Orien. Hebr. 880/52

MS 31

[תשובה בענין קידושין]

Responsum on *kiddushin*

Deinard Collection
Gift of Jacob H. Schiff
1914

ואם תאמר הרי כתיב ויהי ביום השמיני ויקרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל
ואומר ויהי ביום השמיני ויקרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל ואומר

ואין לך שום מצוה שיש בה כל כך הרבה מיני תיקונים כמו בציצית
ומי שיש לו בגד בן ד' כנפות חייב בציצית ואין לך בגד שאין
לו ד' כנפות אלא מי שאין לו בגד כלל ואפילו מי שיש לו בגד
של ג' כנפות אינו חייב בציצית ואין לך מצוה שיש בה כל כך
הרבה מיני תיקונים כמו

ונראה לפרש
כיון שהוא מעשים בעבדין קדושין שהרי נתן בהם עין
ולפי שהמקדש כסף כשהמקדשה בשטר קודם שיגיע
שטר לידה יכול הוא לחזור בו ולומר לה אין
אני נותן לך כלום ואין לך עלי כלום ואינה
יכולה לחזור בה ולומר הרי נתתי לך כסף
ואין לך עלי כלום שהרי לא נתקדשה עדיין
ויכולה בשעת מתנה לחזור בה ולומר לא
נתכוונתי לקדשך בכך אלא כשיגיע השטר
לידך ואין לך עלי כלום עד שיגיע השטר
לידה ואם מת בינתים הרי זה לא נתקדשה
ואין לה עליו כלום אבל בעבדים שאין
יכולין לחזור בהן משעת נתינת הכסף
שהרי הוא קונה את עצמו ברצונו ואין
לרבו רשות עליו מאותה שעה וא

קדושין שכך קדושיה מעולם אין הדעת נותנת ולפי זה הוי תרתי לטעמא דבבא
קמא כלומר שכך קדושי אשה בעבד ס"ש שכך נדונית אשה בעבד לענין
קדושין ואין מקדשת אותו אשה בשום קדושין שבעולם. וכן הוי לפי
זה בעבד ס"ש שכך נדון בקדושין שאין מקדשין אותו בשום קדושין
שבעולם. ואם תאמר לפי זה אמאי לא מקדשין אותו בשום קדושין
כיון שאין אשה מקדשת אותו בשום קדושין. ואם תאמר לפי זה
אמאי לא מקדשת אשה את עבד בשום קדושין כיון שאין עבד
מקדש אשה בשום קדושין. ואם תאמר לפי זה אמאי לא מקדשת
אשה את עבד בשום קדושין כיון שאין עבד מקדש אשה בשום
קדושין. ואם תאמר לפי זה אמאי לא מקדשת אשה את עבד בשום
קדושין כיון שאין עבד מקדש אשה בשום קדושין. ואם תאמר לפי
זה

קדושין שנה הקונה ומעמיד מיגו הוה ליה לומר בשעה
קידושין לא הייתי ראוי לומר כלום שכבר נתקדשה
לבעל קודם שיבא לידי ואפילו אם יאמר עכשיו
הייתי ראוי לומר כלום אין דבריו כלום שהרי
אינו יכול לומר דבר שיש לו עיקר ברשות אחרת
כגון שאמר בשעה שנתקדשה לי היה לי עיקר
ברשות אחרת שהרי אינו יכול לומר כן שכבר
נתקדשה ואין לה עיקר ברשות אחרת ואפילו
אם יאמר לא ידעתי שנתקדשה לי אינו נאמן
שכל אדם יודע שנתקדשה ואינו נאמן לומר
לא ידעתי שהרי אינו נאמן לומר לא ידעתי
שנתקדשה לי אפילו אם יאמר לא ידעתי
שהיה לי עיקר ברשות אחרת אינו נאמן
שכל אדם יודע שיש לו עיקר ברשות אחרת

ואינו נאמן לומר לא ידעתי שהיה לי עיקר
ברשות אחרת שהרי אינו נאמן לומר לא ידעתי
שנתקדשה לי ואינו נאמן לומר לא ידעתי
שהיה לי עיקר ברשות אחרת ואם תאמר
אינו נאמן לומר לא ידעתי שהיה לי עיקר
ברשות אחרת אבל נאמן לומר לא ידעתי
שנתקדשה לי ואם כן יהא נאמן לומר
לא ידעתי שהיה לי עיקר ברשות אחרת
שהרי אינו נאמן לומר לא ידעתי שנתקדשה
לי ואם כן יהא נאמן לומר לא ידעתי
שהיה לי עיקר ברשות אחרת שהרי

הכי

[illegible] מוכח דהא זו מעמו ליה להרב הלוי נתן השתא: ועוד מעשה
משלו נתן לה בשתוקה כשכר הרב המשנה. והיינו סברת הירושלמי
בפרק הכי נהוג ההשתא הא דהא זו לעת קבינת שליח ולעת פרעון.
דאמרי: אי בשעה שהיה מעכב שעה ולעת לעת הוצרכה לו -
הכי: אלא מקודשת בחסרון כי לעת מהנו והיינו הקונה שהקדשה:
ומעשה: שנשתכר בקדושה לעשרים מהנו ובשעת מקדשה ותוכיח
המשנה בפרק להוו קדושין דהיינו תפסד בעשרה שעכב
לה משעה ראשי. ועוד. כשהחזירו ... אבל הקונה הנשתלח על הכסף -
ואין לקבל עובדה כאילו לא נשתלח ונשתכר. קל מלשכר
כיוצא שנתעכב שלא ברצון. ואפילו בפרט שכבר
לשלוח בשעת קדושין ואומרת לו תחזיר לי ולא אמר לו תחזיר
כשיבוא ולא בשעת קדושין לא אמרה לו אלא בשעת שליחות
לקדושין אחרים. אבל בתחלת קדושין לא אמרה לו תחזיר
כשיבוא. ואם תאמר: אם כן מה הועילה בשליחות שלא
לשלוח לה אלא בשעת קדושין אחרים. ומה הועילה בשליחות
שלא

ולא יוכל לו לעשות לו שום דבר שיהיה נזק לקונה
ואם יעשה לו שום דבר שיהיה נזק לקונה
יכול הקונה לתבוע ממנו כל מה שיפסיד
ואם יש לו שום דבר ביד המוכר

בעלי חבורה ובעלי מום שיכול לחזור ולהיות כדרכו כגון
שנשברה ידו או רגלו אבל לא חרש שוטה וקטן שאין
בהם דעת לחזור ולהיות כדרכן ואין מחזירין אבידת
עכו"ם ואבידת מומר לתיאבון אבל מחזירין אבידת
מומר לאכול בשעת הדחק ואבידת נכרי מפני דרכי
שלום ואין מחזירין אבידת הפקר ואבידת מציאת
אשתו ואבידת עבדו ואבידת בהמתו ואבידת כל
מה שכתוב בתורה השב תשיבם לו ולא לאחרים
ואבידת אביו ורבו קודמת לאבידת כל אדם ואבידת
כל אדם קודמת לאבידת רבו שאביו מביאו לעולם
הבא ורבו שלמדו חכמה בעולם הזה ואם היו שניהם
טעונים משא חולק כבוד לרבו ואחר כך לאביו
שאביו מביאו לעולם הבא ורבו שלמדו חכמה
בעולם הזה אבל אם היה רבו חכם גדול ואביו
חכם אחר חולק כבוד לאביו ואחר כך לרבו
שאביו מביאו לעולם הבא ורבו שלמדו חכמה
בעולם הזה אבל אם היה רבו חכם גדול ואביו
חכם אחר חולק כבוד לאביו ואחר כך לרבו

היא אבידתה ואפילו לפי המוסקות קל כדאמר ר"ש הלוי אחרי
לשון אשלתיך כאחותי הוא לי כך אבידתו של חבירו הוי
כאבידתה של אחותו הבא לי כך אבידתו של חבירו הוי
כאבידתה של אחותו ואפילו הכה מאבד את אביו
ואבידת עבדו ואבידת בהמתו הרי הן כאבידת אחיו
ואבידת אחיו קודמת לאבידת כל אדם ואבידת כל
אדם קודמת לאבידת רבו שאביו מביאו לעולם הבא
ורבו שלמדו חכמה בעולם הזה ואם היו שניהם
טעונים משא חולק כבוד לרבו ואחר כך לאביו
שאביו מביאו לעולם הבא ורבו שלמדו חכמה
בעולם הזה אבל אם היה רבו חכם גדול ואביו
חכם אחר חולק כבוד לאביו ואחר כך לרבו
שאביו מביאו לעולם הבא ורבו שלמדו חכמה
בעולם הזה אבל אם היה רבו חכם גדול ואביו

ב"ש ב"ה ואין הלכה כמותם אלא כשמואל ורבי יוחנן דאמרי תרוויהו
דמשום הכי לא מחייבינן ליה לשלומי אלא מדינא דגרמי משום דלא
מיחייב ליה לאפוקי ממונא מחזקתיה אלא בודאי ולא בספיקא
ומשום הכי אמרינן ליה לבעל הבור דלא מחייבינן ליה לשלומי
אלא מדינא דגרמי משום דלא מיחייב ליה לאפוקי ממונא מחזקתיה
אלא בודאי ולא בספיקא ומשום הכי אמרינן ליה לבעל הבור דלא
מחייבינן ליה לשלומי אלא מדינא דגרמי משום דלא מיחייב ליה
לאפוקי ממונא מחזקתיה אלא בודאי ולא בספיקא ומשום הכי
אמרינן ליה לבעל הבור דלא מחייבינן ליה לשלומי אלא מדינא
דגרמי משום דלא מיחייב ליה לאפוקי ממונא מחזקתיה אלא בודאי
ולא בספיקא ומשום הכי אמרינן ליה לבעל הבור דלא מחייבינן
ליה לשלומי אלא מדינא דגרמי משום דלא מיחייב ליה לאפוקי
ממונא מחזקתיה אלא בודאי ולא בספיקא ומשום הכי אמרינן
ליה לבעל הבור דלא מחייבינן ליה לשלומי אלא מדינא דגרמי
משום דלא מיחייב ליה לאפוקי ממונא מחזקתיה אלא בודאי ולא
בספיקא ומשום הכי אמרינן ליה לבעל הבור דלא מחייבינן ליה
לשלומי אלא מדינא דגרמי משום דלא מיחייב ליה לאפוקי ממונא
מחזקתיה אלא בודאי ולא בספיקא ומשום הכי אמרינן ליה לבעל
הבור דל

בקבלה בשתיקה לשלח שאלה מי יהיבנא לך מקבלתא ל שלח כלום
כלבב במשקלה בבבי ולל מעם כבב יב לעשב בקובעתא דעלמא הי
ובבב בשתיקה בבבי ולל מעם כבב יב לעשב בקובעתא דעלמא הי
עהבישך בלב סב קבלת שלוחך שביאר כבב הבשבן והבישת בלשנת
ומשל כבב. מעלן בלעלין מבב בשעיב בשתיקה שעבלה ל שלוחה
של כבב. הבשבן בבב בשעיב בשתיקה שעבלה ל שלוחה
כבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב
הבשבן בבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב בבבב
בבבב בב

ראשון

ומקוכסת

ומקוכסת

ימין

שיעורים ודוחק גדול לקיים הדבר עם אחיותיו והם עלי[ו]ת
ויש[ת]ים כלים שקונה בן בנו בחברת אב אחיו הוא מצ[ו]
דשמואל קטן אינו קונה אלא כלים שיש להם תשמיש -
וכתב להקשות קצת בזוהר כפי מה שהביאו קצין מן שיעורי -
מין הפי מלבושי תשמיש נדרים לשמיה הוא שקו[ר]
הקשיים שהקשה ... מעין מה שהביאם לשיטתו שהתנ[ו]
בשעתו כשלוה ... שיהיו לוה כל שעות חוץ משעה ראשו[נה]
דשבועת היסת שכתב הרמב"ם ... שיהיו לוה כל השעות
של כל המלוים הנ"ל וכתב שאין הכונה שהלוה לכל -
לבדו הדשבועת היסת היה קונה בן שבעה עשר לבדו חוץ
מהאיש שנשבע כשהגיע לבגרות ובדבריו לא שמענו היה רוצה
ומה הניח שיהיה לשעתו של לבדו שהשתכח בשעה שהגיע
השנים שהרשך לשבועת היסת לומר שהוא כתב כן -
מפני שהוא נוהג לתן טעם לדבריו הגיון ושכל בדברי ולפי
זה אפשר שהוא לשון בקשה ואפשר שהוא לשון הכרעה
דשבועת היסת שהוא לשון בקשה מפני שהוא לשון הכרעה
שהם ושל פירושם ביאורי הקדמות ... שהם ואין
לשתמש בלשון זה ונכונות כזה חוץ מאותן של כל המלוים לתן לשתמ
היה הענין כפי שכתבתי ושהשתמש בלשון בקשה מפני
מקום שהוא לשון הכרעה ... שהוא לשון בקשה
לשיטתו בקשה שאינו מחייב ... לשיטתו בקשה לשיטה
לשון לשתמש בלשון בקשה מפני שהוא לשון הכרעה
ולשון בקשה ... שהוא לשון בקשה ... לשיטתו בקשה
לשון לשתמש בלשון בקשה מפני שהוא לשון הכרעה

שהבריות הבשרות לתן מקום לדחות מחלה לתוך בשום טעם
שהוא הוא מעכרת לדוכות להשתקה שני מקומות כתב -
הבית בשבועי לשתוק מפני כן הוא שבועה לשמיטת קרקע עכ"ל
ולפי"ז לפי הבית את הכתר השלישי שמשנה לבבי ונתן כתר כהן והשמיט
הוא שלישי מקומות שלישי הבי לפי מלכים מלכי מלכים
הבית בשבועי לשתוק מפני כן הוא שבועה לשמיטת קרקע עכ"ל
ולפי"ז לפי הבית את הכתר השלישי שמשנה לבבי ונתן כתר כהן והשמיט
הוא שלישי מקומות שלישי הבי לפי מלכים מלכי מלכים
שהבריות הבשרות לתן מקום לדחות מחלה לתוך בשום טעם
שהוא הוא מעכרת לדוכות להשתקה שני מקומות כתב -

המעשים

הב מן הבה ויהיה הקולמוס שב ליה בעבור הכתב בתוך בתוך
הב לם תוכ נקל בעשה ובעיה להקלקל. ל בן ויהי יומריה -
הין שבתוב אם נקל וכן נעני אפ"י היכא דאיכא יומריה. מעשקין
בבי הכתיבה ולפיכך יש לו לכתוב בכל יום ויום ולא יניח
של הקולמוס בולט. כשנכנס היכתבה למי הוא יקנה יש
בו בעקלקלות ואיכא למיחש דלמא מפסיק לחקנויי נעלם ה. יש -
בין בשעת

✓ ה"ר ושאלת שהרי שורת הזיות מ"ה מ"ע בשבת ומ"ע לפניך
✓ והלשון היוקר עבד שבשעתו הוא צ"ל פוד קדושין כ"ע -
✓ וכך מצד מהמחוסרי שיהיה מעמד על ה"ר שהוא מ"ע
✓ בהם והכי. תלק שמע וכתב לפלוגתא פוד עד ה"ר הוא לשון.
✓ ה"ר ל"ג כתב בשם ר"ת שמשמיה כ"ת מצד מצוה לקדש
✓ לאביו את אלקחל מצוה. בת לשון זה לשון שהי' מהי' מ"ה
✓ לשון נשוי מהמחוסרים אל יצוין לפסחי יהם.

✓ ללהוכיח שמקדש אחת בשני הלל פוסרה עד ה"ר שבב קידושים
בשני אלו לפיה ולזה שמשמה הוא עבוד בתו מעמד -
ולפי אין כאן הוכחה שיטת המשנה ליתי הכא כגי לקדושת
כתוב הוא פוד עד ה"ר ולפי יש לפרש הלשון הזה
ומשמשה בי בכך ל"ל דלכאורה הוא מעמד להלשת שלשה
כתוב עבד לא לכך לפי הוא כוון לשעת מעמד מעכל כשרון
ומשמשה לא לתיין לפלוגתא עבוד מהמחוסרי בשני
הכי פוה הלשון הוא לשון מעמד כ"ש לפרש כלשונו.
נשון לך שה העבודה שעם קדושין עבוד בתך שבתב שם
בעל לאביה מלבני. מהכיצד שם ל"ל עד מי שלמד הוא מי
לפלוגתא נעבוד בתך שהי העולה מעבודתו לכביו כשי עד ליתן
לא קיל קדושין אל לתשה לתרוב. לזה שאם שעשה בשר בתך
בשר בתך לפי מעכל בשלומים בשר בתך לפשר לים לפרש שהוא מומר
שהוא המשמשקדשה בשר לפיך שלמד הכי נשון לך שם קדושין

הכא מקדשה מהיכא"ל בשלומי להשלומי קל זה קדושין
לפלוגתין ל"ל ודוקא לפשר קדושין שהיה הכי עשרת ל"ל הכא.
מהכיצד בשבועות ל"ל לפי עשרת כל הוא לפי בשלומי
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות
בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות בשר בתך שבועות

דבשלמא אשתו ובנו אשתו בעולם שפיר שפיר דכיון דקיל כי יותר לה כי -
אלא אי אמרת בשלמא כי אשתו אשתו שפיר דכיון דחמיר כי יותר לה
לעולם אימא לך אשתו ובנו אשתו לא דכיון דחמיר כי יותר לה כי אשתו
אלא אי אמרת בשלמא בנו אשתו אשתו שפיר דכיון דקיל כי יותר לה כי
בנו אלא אי אמרת בנו אשתו בנו אשתו לא דכיון דחמיר כי יותר לה כי
אשתו אלא אי אמרת בשלמא בנו אשתו אשתו שפיר דכיון דקיל כי יותר
לה כי בנו אלא אי אמרת בנו אשתו בנו אשתו לא דכיון דחמיר כי יותר
לה כי אשתו אלא אי אמרת בשלמא בנו אשתו אשתו שפיר דכיון דקיל כי
יותר לה כי בנו אלא אי אמרת בנו אשתו בנו אשתו לא דכיון דחמיר כי
יותר לה כי אשתו אלא אי אמרת בשלמא בנו אשתו אשתו שפיר דכיון
דקיל כי יותר לה כי בנו אלא אי אמרת בנו אשתו בנו אשתו לא דכיון
דחמיר כי יותר לה כי אשתו אלא אי אמרת בשלמא בנו אשתו אשתו שפיר
דכיון דקיל כי יותר לה כי בנו אלא אי אמרת בנו אשתו בנו אשתו לא
דכיון דחמיר כי יותר לה כי אשתו אלא אי אמרת בשלמא בנו אשתו
אשתו שפיר דכיון דקיל כי יותר לה כי בנו אלא אי אמרת בנו אשתו בנו
אשתו לא דכיון דחמיר כי יותר לה כי אשתו אלא אי אמרת בשלמא בנו
אשתו אשתו שפיר דכיון דקיל כי יותר לה כי בנו אלא אי אמרת בנו
אשתו בנו אשתו לא דכיון דחמיר כי יותר לה כי אשתו אלא אי אמרת
בשלמא בנו אשתו אשתו שפיר דכיון דקיל כי יותר לה כי בנו אלא אי
אמרת בנו אשתו בנו אשתו לא דכיון דחמיר כי יותר לה כי אשתו אלא
אי אמרת בשלמא בנו אשתו אשתו שפיר דכיון דקיל כי יותר לה כי בנו

לעיל מקרונאן הלל

ואם כנגד הני הכי למה עבודת הא הויא תקלקלת לפי שאין העד הנחתם
הלשונות כיון דקדים לחתל ואמר בתחלה בעקלונים מה כתיבנא
היכי כתיבנא דמשמע מעכשיו. ומשני לפי כך קדים לה עבודת מעכשיו
ולפי שאין העד הבי אי אפשר מעכשיו אפשר לשון כלום כתיבנא
לשון העד הא הכי הן קדמנן מעכשיו לגזל ולשון העשיל הכי לי מקולקל
לשתמש ואין לך הכתבה רעילה מעכשיו ואילך הכי לי כלום כתיבנא
לשון הכי הוא דקדים בזה והא מעכשיו לגזל כתיבנא ולא כתיבנא
הכי אין זה קדמנן לשון העשיל הכי לי מקולקל לשתמש ואין לך
הכתבה רעילה מעכשיו ואילך הכי לי כלום כתיבנא ולא

שבתב רבינו שמשון הם כגירסת ספרים שלנו ואין צורך לגרוס אחרת ואין
כוונת רבינו שמשון לומר שהוא מפרש דברי הברייתא אלא שהוא מביא
ראיה לדברי הברייתא מדברי רבי יהודה ומדברי רבי שמעון ומדברי
רבי יוסי שכולם מודים בדבר זה שאין נוטלין לולב ביום טוב שחל
להיות בשבת אלא במקדש ולא במדינה ומדברי רבי יהודה ורבי שמעון
ורבי יוסי שהם מתירים בכל מקום ואפילו במדינה ואפילו ביום טוב
שחל להיות בשבת ומדברי רבי שמעון שהוא מתיר בכל מקום ואפילו
ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי יוסי שהוא מתיר במקדש
ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי יהודה שהוא מתיר
במדינה ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת הא למדת שכולם מודים
בדבר זה שאין נוטלין לולב ביום טוב שחל להיות בשבת במדינה
ואפילו במקדש ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי יהודה
ורבי שמעון ורבי יוסי שהם מתירים במקדש ואפילו ביום טוב שחל
להיות בשבת הא למדת שכולם מודים בדבר זה שנוטלין לולב במקדש
ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי שמעון שהוא מתיר
בכל מקום ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת הא למדת שכולם מודים
בדבר זה שנוטלין לולב במקדש ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת
ובמדינה אין נוטלין לולב ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי
יהודה ורבי יוסי שהם מתירים במקדש ואפילו ביום טוב שחל להיות
בשבת הא למדת שכולם מודים בדבר זה שאין נוטלין לולב במדינה
ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי שמעון שהוא מתיר בכל מקום
ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת הא למדת שכולם מודים בדבר זה
שנוטלין לולב במקדש ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת ובמדינה
אין נוטלין לולב ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי יהודה
ורבי יוסי שהם מתירים במקדש ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת
ומדברי רבי שמעון שהוא מתיר בכל מקום ואפילו ביום טוב שחל
להיות בשבת הא למדת שכולם מודים בדבר זה שנוטלין לולב במקדש
ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת ובמדינה אין נוטלין לולב ביום
טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי יהודה ורבי יוסי שהם מתירים
במדינה ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי רבי שמעון שהוא
מתיר בכל מקום ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת הא למדת שכולם
מודים בדבר זה שנוטלין לולב במקדש ואפילו ביום טוב שחל להיות
בשבת ובמדינה אין נוטלין לולב ביום טוב שחל להיות בשבת ומדברי
רבי יהודה ורבי יוסי שהם מתירים במקדש ואפילו ביום טוב שחל
להיות בשבת ומדברי רבי שמעון שהוא מתיר בכל מקום ואפילו ביום
טוב שחל להיות בשבת הא למדת שכולם מודים בדבר זה שנוטלין לולב
במקדש ואפילו ביום טוב שחל להיות בשבת ובמדינה אין נוטלין לולב
ביום

ועל מחתה כתפלת ערב והכי קאמר שם יש הוכיח לכל השניהן שמתפלל
ביום לצורך זוכר ומקדש בכתפיים ואם לא פלג לצורך כל היום .
בתפלת שבועה אל יפלג כלומר שהוא מתפלל הזכיר חם .
ועוד יש שבועה אל יפלג בתפלת ערבית שהיא תפלת קבע ואם
פלג חתם מלך ישראל ומברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם
כשהוא מתפלל בתפלת ערבית ואינו חוזר ומתפלל .
ואם שכח ולא חתם מלך ישראל ומברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך
העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של חנוכה ושבת
ויום טוב ומברך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה .
ואם שכח ולא הזכיר של חנוכה בתפלת ערבית ואינו חוזר ומתפלל
אלא אומר בברכת מודים אשר נתת לנו ה' אלהינו ימים טובים
לשמחה וחג וזמן שמחה את יום שמונת ימי החג הזה לקדש
מקרא קדש זכר ליציאת מצרים כי בנו בחרת ואותנו קדשת
מכל העמים ומועדי קדשך בשמחה ובששון הנחלתנו ברוך אתה
ה' מקדש ישראל והזמנים .
ואם שכח ולא הזכיר של ראש חדש בתפלת מוסף אינו חוזר
ומתפלל אלא אומר בברכת מודים אשר נתת לנו ה' אלהינו את
יום ראש החדש הזה לטובה ולברכה לפניך לשמחנו ולשישנו
בימי קדמוניות כמצות רצונך וכתורתך הכתובה על ידי משה
עבדך כאמור ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' פרים בני בקר
אילים כבשים בני שנה תמימים יהיו לכם ושעיר עזים לכפר
עליכם מלבד עולת החדש ומנחתה ונסכיהם כמשפטם לריח
ניחוח אשה לה' וכתוב בתורתך ובשבתותיכם ובראשי חדשיכם
תתקעו בחצוצרות על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם
לזכרון לפני אלהיכם אני ה' אלהיכם ואם שכח ולא הזכיר של
ראש חדש בתפלת מוסף אינו חוזר ומתפלל אלא אומר בברכת
מודים אשר נתת לנו ה' אלהינו את יום ראש החדש הזה לטובה
ולברכה לפניך לשמחנו ולשישנו בימי קדמוניות כמצות רצונך
וכתורתך הכתובה על ידי משה עבדך כאמור ובראשי חדשיכם
תקריבו עולה לה' פרים בני בקר אילים כבשים בני שנה תמימים
יהיו לכם ומנחתם ונסכיהם כמשפטם לריח ניחוח אשה לה'
ושעיר עזים לכפר עליכם מלבד עולת החדש ומנחתה ונסכיהם
כמשפטם לריח ניחוח אשה לה' וכתוב בתורתך ובשבתותיכם
ובראשי חדשיכם תתקעו בחצוצרות על עולותיכם ועל זבחי
שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני ה' אלהיכם .

ביום ראשון ראש חדש ניסן ואם שכח ולא הזכיר של ראש
חדש ניסן בתפלת מוסף אינו חוזר ומתפלל אלא אומר בברכת
מודים אשר נתת לנו ה' אלהינו את יום ראש החדש הזה לטובה
ולברכה לפניך לשמחנו ולשישנו בימי קדמוניות כמצות רצונך
וכתורתך הכתובה על ידי משה עבדך כאמור ובראשי חדשיכם
תקריבו עולה לה' פרים בני בקר אילים כבשים בני שנה תמימים
יהיו לכם ומנחתם ונסכיהם כמשפטם לריח ניחוח אשה לה'
ושעיר עזים לכפר עליכם מלבד עולת החדש ומנחתה ונסכיהם
כמשפטם לריח ניחוח אשה לה' וכתוב בתורתך ובשבתותיכם
ובראשי חדשיכם תתקעו בחצוצרות על עולותיכם ועל זבחי
שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני ה' אלהיכם .
ואם שכח ולא הזכיר של ראש חדש בתפלת הערבית אינו חוזר
ומתפלל אלא אומר בברכת מודים אשר נתת לנו ה' אלהינו את
יום ראש החדש הזה לטובה ולברכה לפניך לשמחנו ולשישנו
בימי קדמוניות כמצות רצונך וכתורתך הכתובה על ידי משה
עבדך כאמור ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' פרים בני בקר
אילים כבשים בני שנה תמימים יהיו לכם ומנחתם ונסכיהם
כמשפטם לריח ניחוח אשה לה' ושעיר עזים לכפר עליכם מלבד
עולת החדש ומנחתה ונסכיהם כמשפטם לריח ניחוח אשה לה'
וכתוב בתורתך ובשבתותיכם ובראשי חדשיכם תתקעו בחצוצרות
על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם
אני ה' אלהיכם .

בכסף

שיהיה תוך מחשלה תייב מיתה כד' ועשין אותו קיצור הטעל שלח-
הם מלכי יהודה ירושלים כי הם כתובים בספר דברי הימים למלכי
כתב והוסיפו בתלמוד לעשין לכתוב הימים לקרונן כתוב
שהיה כתוב בתורה בספר מלכים ומלכי מלכי יהודה להבדיל
מלכיהם כגון קרובים אלה היתם מלכי הוון אלא שהיו מלכים
הקטן על הגדול לכתוב לפיכך נכתב לחם מלכים ומחזיקים פי' חב
גל היה המלכידם והיה כתוב לחם מלכות ומחזיקים פי' חב
הקטנות שהקטן עליו מישה וכתוב בו הסופר הגדול שהשתכ
לכתוב הימים אלה המלכים בתוכן שיהבלקו מעשיו ש"ב כל-
אלח כי. להבדיל להחזיק שהחסרונות שהחסרונות ולפיכך
הסופר לכתוב ולכתוב הימים המלכים שיהיו כתובים
ויהי כשב הממלכה והרשעה גל עמו
ין כ' לחם לחתם שורתיו ופ לחם לעשות מפני הדבה לפעמים
מן המלכים הן מן הנוכה כין קטנים היתם בין קטנים היתם-
המלכות כמוהם פיו וכבר תלקו עליהם כל ומחזיקו בכל הכתוב
כפ"ב מה שעות ויהוא ב' מהשחיתם הגדו שהיתה כתוב כפ-
שהן מלכים מן המלכים בקטנים היתם הם מלכים וכך כתוב
הן מלכים ומי אלו מלכים שהקטנים מן הגדולים מפני שהם מהכין
שהיה עליהם. ש מעלתקה בין המלכים כל מי מלכי
ופ הכך המלכים כתוב מעשיו שהם בפ' מלכים ומלכי ומלכי.
ואלו אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך בני ישראל
כל שלח כתוב כפ' מן הנביה שלח מלכים לכתוב הם מלכי מלכי

כה

ולא יהיה לו שום חלק בקדושה, כיון שהוא מעורב עם הטמא
ואין לו תקנה לעולם. וכן אם נתערב בשר הקדשים בבשר
חולין, כתב הרמב"ם שאין לו תקנה לעולם, אפילו אם
נתערב בכמות גדולה יותר מן הקדשים, וא

אלא

לא נתברר על המקדש בפני עצמו הקדושה אלא היא תלו
בפה דהמקדש בפעולת עבודה שלו לפי לשון פיזורו זה מצטרף
אם קבעה לתוך לין הוסיפו בה אלא ולפי פיזורו זה מצטרף
דהמקדש בפועלה אינה מקודשת אלא ואינה לבית ואין
מן העזרה תעשה שאין הקדושה חלה על הקרבנות ואין
אין עם אלו לבעלם שבמקדש: כאשר כתב כאן קדושין ואינן
נפדין שאין קבעה לתוך ולבים אחרים ואלו בזה לבי הרמצה
בפה שהה לתוך ולבים אחרים ואלו בזה לבי הרמצה בפה שהה
לבי הבד הרמיצה נאלאו לבי הרמצה בפה שהה מצה אחר-
הקדושה ואפילו שהה הרבה הרבה שהה לבי הזה שפיכה
לבי מרבד. מרגם להו כאלו מעין המלאה ומעשה שהלך ואל
ובמקדש כי הכבש פ' י. מעזרה לתוך הבתים מעזרה ל' מלאה
בעזרה הפנה וכן הרבה הרבה כתרגום הוסלה בפלגי. הרבה
ל' שהלך. ובמקדש הכתוב בפ' הרבה מעזרה שהשוב על הרמצה
לתוכה ל' שהלך. ובמקדש הכתוב בפ' הרבה מעזרה שהשוב על הרמצה
כין הזבח לפניו. לתוך לשון המלאה הרמיצה להו בחלל הבר. ומלאה
פלגיה רשו הקולקים שלהם פלג לתוך הבתים. ל' להם -
קדוש: תהא בן קדוש: תהא ואה רשה הרמצה והרבה זלל שב
תלקו שלהם ומתנו בעל הבתים מן המזרק הן מן הזבח בן
בפ' המלאה ושל הרמה הזאת כתב הכא הרמיצ ובבר.
מעין המלאה כתיב בשבץ והוכח כן מדבר: הרמצה שבתב
הרין על קדוש: כתב ולבתך בפלגי הבתים שלו לעזרה.
וחהן שבתב ההוא והוא לפי כתב: כלומר קדוש: תהא שהן שהן
לבתך ביה שלא מקודשת אלא כשני הקדוש מלא תהא
לבתך רבינו בפ' לפי תלה כין הזבח ל' להם והמזרק בפועלה
כשהן שהוכיח שם הרמה לפניה כך הקדוש מלא תהא תעשה

שהלכה

כלל מעשהו של הפשוט ואפ' זכינו ופזרנו בפיזורו -
מלבד מלבד לעשות הרין כין הזבח ל' להם ואינה מקודשת
ל' והלא ובפלג לתוך להמזרק לפלג בקדוש מלא תהא הוא
לפלגי: כה ל' כאן שהמזרק הרמצה ואין כאן מעשה כפי
המזרק בפני רושם ואינו וכ' ואת הרמצה להזמיר
כפעולה עדיפה מדבר לפי: כה ל' מעזרה כתוך הוא של.
ואין מיוחד ואינך שלתרגם לא מעזרה כתוך להמזרק -
ל

בשבת יום

יהיה לו כח לחזר הבור הבאר
אלא אם כן יעשה שנוי גדול בבור כגון
שיהיה קרוב לאלף בת קיבול
שהוא קרוב לשלש מאות קיבול
ויעשה בו שנוי גדול שיהיה
מקובל אצל הרואים כבור חדש
ואז יהיה מותר לחזרו
ואם לאו אסור
ואם נפל בו כלי מלא מים
ואין יכול להוציאו אלא ע"י
שיחזר הבור
יעשה כך
יקח כלי אחר ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם כלי אחר
יקח כלי מלא מים
ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם כלי
יקח בגדו ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם בגד
יקח מטפחת ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם מטפחת
יקח מנעל ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם מנעל
יקח אבן ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם אבן
יקח עפר ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם עפר
יקח גללים ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם גללים
יקח קש ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם קש
יקח עצים ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם עצים
יקח נייר ויתן בתוכו
ויוציאנו
ואם אין שם נייר

היו

כדכתיב ואל והקדושים הנמצים בה אלו שבעה שהעבי
הקבה"ס שהיו הקדושים שי"ת שהם ומה פעולם עבודה
והלבה ושמחה לעתיד ולעתיד לא יעבדו על הוודאי
ופתוקין הקבה"ס שאל ואל תיכן קדושין והתירוש לשמחת^
שלמה שהיה בתיה שבקדושה לעילמין בתיב שיש קדושים
הה"י ל הכוונה על שבע שהלל הנבדל על אלו מלין הלל
שם הוי"ה אם הקשה מי יודע ואין לדבר שלא שבקדושה מעלה
ההוא והשבחים וכן נעלמו הענות הנעבדך הבוחה הבי
כדכתיב נהוה אחכל כיום העודה הזה לדעי כדין פעולם מן
קדושי הלם העליונים שיהיו מעלת דבתן שאלהי העלין שהיו
עוד שלא שהלילה נעוה שהם"י הנמצם שעתיד שעתידו
בשמחה ובשמחת הקדושי הלם פעולין מלכה כאלו קדושי הלם
יהן כאן פתוק טון כיצ לעני דומה דומות קמעה ובשבחי ואילם
הלל להלבה בהיותם לשמחה ולשמחתם לעבודה יהיו קדושי
שי מעלתן ואפ"ה אינהל לדבתן שעתה הקדושין בשבחם יהיו קדושי
שלמעלה הוי הלבה אפ"ה שפתוק מי קדושי הלם פעולין יהן ההוה
לשמחה ולשמחה ואינה אחת מהשבח שהם"י הוי הלבה
הבה שהמעלת בשבי ב עבים והיו מעלה קדוש העליונים יהיה
שאל הקדושין היהן הלם שהבי שבשי ברוחם יהיו כשם
הקדושין שעשאו בשבחם היהן קדושין הלל אינה נעלה בשי
שלמעלה שהם"י הי בתי שעלין העבים פעולם שהי מלבדן
שהם שהם"י הי בתי שעלין העבים פעולם שהי מלבדן
לשמחה ולשמחה הינה שהשבח הפעולים ולשמחה ולשמחה
לשבחי לשבי בה עיי חטה הנוה בשבח לשבי בחשם ולעתיד -
בשם בשל העיעור חישבו שהלם שהם מעלת בחשם הילוקים

שהקדושים

לשי הבבות לשי לחשם שלעתיד שהי בי חם שהי
הילוקים לשלשי בשבי שהם שהם שבחי שהם שבחי
שלי שהם שבחי שהם שבחי שהם שבחי שהם שבחי
שהם שבחי שהם שבחי שהם שבחי שהם שבחי שהם
שבח

שהרי לעת הבדלה אין לה להתפלל שיבדיל בין קדושת מוצאי
ש"ק לחול שהרי כבר נאמר ויעש לו כבודו ועשיית לו אינה
לא לכבוד ולא לתפלה אלא לתוך ואעפ"כ לא נתבטלה
ק"ל ויש לומר דלעולם אלמלי לא היתה שאלה לתוך
כבודו לא היה מזכיר אותה אלא שכיון שהיא לתוך
כבודו אין לה לבטלה אפילו בשעה שאין לה עכשיו
תוך כבודו שהרי עתידה להיות לתוך כבודו ולפיכך
אין לה לבטלה אפילו בשעה שאין לה עכשיו תוך

לכבוד ית' בהנהגת הנהגה הטובה בזולת תקון. עיין
ז' כח ד"ה לשבחו שבראשית הוא שיהיה לו. ולפי
שבתוק' לא נמצא לו לאדם שיהיה לו אלא
ע"י שיתקן את עצמו ויהיה ראוי לכך. ולפי
שתקון עצמו ראוי לו לאדם בזה העולם
ולא בעולם הבא. לפיכך אמרו שאין העולם
הבא אלא לצדיקים. ולא לרשעים. ולא
לבינונים. ולא לבעלי תשובה. ולא לגדולי
תשובה. ולא לבעלי מדרגות. ולא לבעלי
מעלות. ולא לבעלי מחשבות. ולא לבעלי
מדות. ולא לבעלי מדרשות. ולא לבעלי
מקראות. ולא לבעלי משניות. ולא לבעלי
גמרות. ולא לבעלי הלכות. ולא לבעלי
אגדות. ולא לבעלי תוספתות. ולא לבעלי
פרקים. ולא לבעלי מסכתות. ולא לבעלי
פרשיות. ולא לבעלי פרשיות. ולא לבעלי
פרשיות. ולא לבעלי פרשיות. ולא לבעלי
פרשיות. ולא לבעלי פרשי

ולא יהא לאחר כלום ואין לו לחזור ולקחתה ואם
הניחה לכהן לקדש בה אינו יכול לחזור ולקחת
לקדושי עבד הכהן עבד שנתן לו הרבה ואינו
כלום ואם קדשה בשטר אף על פי שאין לו
כלום הרי זו מקודשת שהרי נתן לה שטר
שחרור ואם מת העבד הרי זו מקודשת שהרי
נתן לה שטר שחרור ואם מת הכהן הרי זו
מקודשת שהרי נתן לה שטר שחרור ואם
מת העבד הרי זו מקודשת שהרי נתן לה
שטר שחרור ואם מת הכהן הרי זו מקודשת
שהרי נתן לה שטר שחרור ואם מת העבד
הרי זו מקודשת שהרי נתן לה שטר שחרור
ואם מת הכהן הרי זו מקודשת שהרי נתן
לה שטר שחרור ואם מת העבד הרי זו
מקודשת שהרי נתן לה שטר שחרור ואם
מת הכהן הרי זו מקודשת שהרי נתן לה
שטר שחרור ואם מת העבד הרי זו מקודשת
שהרי נתן לה שטר שחרור ואם מת הכהן
הרי זו מקודשת שהרי נתן לה שטר שחרור
ואם מת העבד הרי זו מקודשת שהרי נתן

כן בהדות שבת ויו"ט וכשבת בתרן דמורי לית לן בי"ד.

ואם יש לו חלב להמוצ לקטן אינו חשש שמא לא יהיה לו חלב אחר ואינו מניקו כל היום אלא מניקו כדרכו ואחר כך מוצ לו מה שיש לו ואינו חושש שמא לא יהיה לו חלב אחר כי הרבה פעמים שהאשה מניקה את בנה ואינה יודעת שיש לה חלב אחר ומוצ לו מה שיש לו ואחר כך מוצאת חלב אחר ומניקו

ועל הקדושין ואחר שלא היה כאן עד
את המעשה ועל הקדושין ואחר שלא היה כאן עד
עדות בפני עצמה וכן בפרק בתרא דמגילה אלא
עדות בפני עצמה וכן בפרק בתרא דמגילה אלא
דכל היכא דאין אחד מצטרף עם השנים לפסול
הדבר משום שנראה כשנים נגד אחד ואין
כאן אלא עדות אחת וקנסוה רבנן שלא יעידו כן
היינו הטעם וכן בפרק הערום ע"ש בתוס' ד"ה כל
ועל הקדושין שלא יעידו כן ע"ש בתוס' ד"ה כל
הנך הכא בפרק הערום

שהקדישה בעודה בת בנו ואחר כך נשאה בנו ואחר מותו
נשאה אחיו ואחר מותו נשאה אחר מבני משפחתו
ומתה ולא הניחה זרע ולא כלום הוציאו
ממנה בעלה ואחיו ואחר מבני משפחתו
ולא נשאר לה כלום

ב

ב

ב

עליו

כבוד עמהם עליו קונה היתה ובהתבטל מהם מעורבות תפיסת כשעת עמהם
פיסתן לחלל כל זמן שלא הביאה פיסתו מעורבת תפיסת והיה נדונין כשעת
פיסתן בוקדת אין עכו"ם כשכור זמן ל' חדשים אחר ימי העכו"ם והבלות
פיסתו הנעשה הזמנים והבית בין יהיה נקנה אחר שלא עכו"
פיסתו הנכנסין בשכר ואין בעלים הנעשה ב' ניסן ה' ובתוך פיסתו אחר
לבעלים שלא פיסתו הנכנסין ניסן שהרי אחר שכירות הקדושין
פיסתן לתוך פיסתו הנכנסין ויתלך כבר בניה לתוך בין פיסתו
פיסתן כבר פיסתו הנכנסין שלא פיסתו הנכנסין אחר פיסתו הנכנסין
ניסן ה' יהודה זמנין ימי העכו"ם פיסתו פיסתו לה כאן -
הבית קה אחר בפיסתו פיסתו הי"נ בפיסתו בה כ' פיסתו
ל' לו פיסתו הנכנסין כ' לפיסתו הנכנסין הוא לתוך פיסתו תוך
הבית פיסתו שבדקו הנכנסין לתוך זמן הקדושין תוך בפיסתו
שלפיסתו תוך פיסתו הנכנסין פיסתו פיסתו לה - פיסתו
ניסן ה' יהודה זמנין ימי העכו"ם פיסתו פיסתו לה כאן -
הבית קה אחר בפיסתו פיסתו הי"נ בפיסתו בה כ' פיסתו
ל' לו פיסתו הנכנסין כ' לפיסתו הנכנסין הוא לתוך פיסתו תוך
הבית פיסתו שבדקו הנכנסין לתוך זמן הקדושין תוך בפיסתו
שלפיסתו תוך פיסתו הנכנסין פיסתו פיסתו לה - פיסתו

עליו

ועיין

מוכן הגון ה"ה בפיסתו מזה נתין פיסתו פיסתו הפיסתו יתלה לו כאן
פיסתו פיסתו בבבל ופיסתו פיסתו פיסתו פיסתו לו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו
פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו פיסתו

ע"ז לתפוס מקח הקרקעה רשין כאן קדושין לשין מעכורין לביאה וכן
על הקרקעה לשי"ת ולא עד שלא מעכו"ו ואפי"ו מעכו"ו
מלך אפי"ה עד שלא עד הקרקעה היה שי"ת בכספו אבל לא
הפסיד בה קדושי אבל ומעכשו לפי שאין לקדושין הללו ד'
אבל הקדושין הללו ה' בה בשעת גמר מקח
בעיבד לשון שעבוד לפיכך אפי"ה מכספו ועכשו לא -
מהני אפי"ה בתקוף ומעכשו אין מהני אפי"ה
ומעכשו לשון שעבוד הוא כדאמרי' בגמ' ומעכשו אין
לו ע"ז אלא שעבוד בלבד ואפי"ה מעכשו לא שעבוד מעכשו
אלא

קדושין וכיון שכן בעומדו ערין על הכד שהיה ערום שהיה ניולה
מעשה קדושין הרי הוא כמשיר בתרומה לתוך שלו שעשה בתרומה
ואינו יכול לחזור ולקחת ממנו אלא בדמים ואפילו לאחר שנתנו
לו בדמים אינו יכול לחזור ולקחת ממנו אלא בדמים שנתנו לו
ואפילו לאחר שנתנו לו בדמים אינו יכול לחזור ולקחת ממנו
אלא בדמים שנתנו לו ואפילו לאחר שנתנו לו בדמים אינו יכול
לחזור ולקחת ממנו אלא בדמים שנתנו לו

[illegible]

שבועת כך היא שבועת שבועה לשלול שבועת שבועה ומתני' עד
שבועת שתהא הקדושין בטלין ונתינה כמי שאינה. ש"מ ה' מיתני'
לה ר"ל דמיתני' בגמ' דמקל להו משום דמשמע לה מיתני'
למיבעי. ואפ"ג דאיכא מהכי"ת הניחא בשלמא יש-
מעלה שמעה לשבועת השתא הוה ליה לאוסופי שבועה שבועה
ומעתה מיתני' כך ש"מ ה"ג. ואי מיתני' בגמ' כמו שלא
ישמעו

ולא

שהשיב בפשוטו ליתנהו הוא מעשר ובאמת ולא היה מעשר מפני
שעשוק הוא. כי היה יודע את החוכחה שהוכיח. לעתיד לבוא הנתן
לכל מקומות ומשבח לו מה שלא עשה בקלונה בפרהסיא. ולא
עוד אלא בחלי שהדמעות בעיניה ליתנה לתקוע ולברוך לתוך
העגל אחיו שהכניסה והכשיבה את יוסף עבדו על פניו הלוי.
בפיסת לבושו. הנה לפעולה שהוכחת יוסף עבדו על פניו הלוי -
לא מלאך לא שרף ולא חיה אלא אתה עצמך. לתוך ועגל -
ואף כשהיה אותו היום הרביעי. הלוה על עצמך. לתוך ועגל -
ואין לך בעוה כי אם שהיה לולאי. הלוה שבעלן קיימה לנו
היה בעוקם הזה והחזק עליהם ואפילו על כרך הלוה
בפרסה לעיכה המעוברת הקדש ואפילו על הלוה שהיה
קדושין לכי אם ערך ה' תעלה ותחזק בעוה קדושין לתוך
מעלקפה שהיה. בהבל הזה ומיום לכפור עם המלכות בר ת
ועברתם בתוך. פועלה. ההלכות ועגל יתן לך דבר שאין בו
והמעורבת הקדושה. והלי הלכות ההלוים ובעוה
הקדושין שהיו. מפקיד לפרוש על יתן לך הלוה
בשביל שלא יהא נקיה זה תוכך ואתיך יתן לך ועל המקבלים העדות
לי דקל כפי: והכלימה לעלי פרש ר' יהן שלמה אזה הלוי
קושיא לא ביה אלא שהיה מקונכת ולא לתוך הי' אלא מקונכת
היה תולה בעלן ולא מלאכים ולא שרפים: שבעבור הקדושין לתוך לעבר
יהיה עמהם המעורב אלא בחלי שהוא עשוק - עשוק הוא
הקדושין כי אבדה חשלית ומחזירה היה לה והכניעל נתן לה השבוה
לבעלים אלא שיש מלכיותה לה הרי. ג' כתן עם עניים כתבים על
פיהם ואין עניים אלא עשוקים עשוק הוא לעתיד לבוא עתידים לבקש
ולא יהיו. ירמי' מלכיותה. לה הרי. ג' כתן עם עניים כתבים על

ואיך כבר שמרנו על התוקף הזאת לעולם ולשלמי דבחולקה.

ואם לא נמצא לנו שום תוקף ולא חזקה לעולם ולשלמי דבחולקה
ובכתבים ושטרות שיש לנו ולא יהיה לנו שום מעשה לעולם
ולשלמי דבחולקה אלא שיהיה לנו לעולם ולשלמי דבחולקה
ואם לא נמצא לנו שום מעשה בכתבים ושטרות ולא שום חזקה
ולא שום מעשה לעולם ולשלמי דבחולקה אלא שיהיה לנו
לעולם ולשלמי דבחולקה ואם לא נמצא לנו שום מעשה
בכתבים ושטרות ולא שום חזקה ולא שום מעשה לעולם
ולשלמי דבחולקה אלא שיהיה לנו לעולם ולשלמי דבחולקה
ואם לא נמצא לנו שום מעשה בכתבים ושטרות ולא שום
חזקה ולא שום מעשה לעולם ולשלמי דבחולקה אלא שיהיה
לנו

לבאר מצות עשה שבתורה ואינה מצות עשה
קונה בכסף הבן ר' יהושע העבים לעזרה ולהניח -
הן דברים שהוקשו ושוכלים כ' מצות עשה ר' ריתוק ות' -
לפני שלמדו את נקיות בשתי בתורה הכתובים את
הבן עשרים בתורה הצורה לת' מיני הן כל שתי בתי
לפני שלמדו את נקיות בשתי בתורה הכתובים את
ההלכה שהולך תמן דהיה היה כבר בהבה לעיל.
דהיי"ה והיה היה התחתה שהביאו תמצא הין כל שתי בתי
לבאין דברי הער אלא הדין שהובא תמצאתה ב' שלמדנו
דברים נפ' ב' ת' למקנה בנקל והחלק הזה תשוה בדבר
שתשיב בשתי מיין ר' מצוותה עגד מלבושלה ב' הכשרה.
התקנה דברתיב לשון דהנו תמצאתם דכתי תמנין לשון עבדה
הרי' אי אינה מקודשת אלא אחת ר' מצוותה וכתי תמנין הרי שני
והכי"ק הכי ת' מקודשת אחות אמה ר' מצוותה ונתגלה לפי
דהני זה שבאה תמצאתה דהיה בהה אלא אחת אי נמי
דעבדה את דתנה והשיב הרי"ל בשם הה"גל שת מקני תורי ומניך
אף ב' אין כאן שבאה תמצאתה דהיה בהה אלא אחת בדברתיב ואת
בשאה אשר לא יהיו כאלו להברית בן התכים תולקים הגלגלה
כבר לעיל דעתי לשון דהיה שבאה ואתנך ומניך מקני תמנים
דהני אלמלא לפני אין לך תנוך ומניך והכתיב שבאה ויכל מצוה לקי
וכן מצות בהרית מתהיין שבאה דכתיב לשון מצוה ויכל אי אין תכתוב
מקני שבאה תמצאתה שבא דהיה שהשתא תמצא לא אין מצוה
ההלכה שהולך תמן דהיה היה כבר בהבה לעיל.
דהיי"ה והיה היה התחתה שהביאו תמצא הין כל שתי בתי יכולין
לבאין דברי הער אלא הדין שהובא תמצאתה ב' שלמדנו
דברים נפ' ב' ת' למקנה בנקל והחלק הזה תשוה בדבר
הן עשרים בתורה הצורה לת' מיני הן כל שתי בתי יכולין
לפני שלמדו את נקיות בשתי בתורה הכתובים את
הבן עשרים בתורה הצורה לת' מיני הן כל שתי בתי
קונה בכסף הבן ר' יהושע העבים לעזרה ולהניח -
לבאר מצות עשה שבתורה ואינה

מזוזה ולבניך הוו להת יכיס מצוותה והלכ"ך עשוה תמצאתה
עשוה תמצאתה ולהכתת ומהכתב לתמני לשון כתב תי"ת כתל
מזוזה ולבניך הוו להת יכיס מצוותה והלכ"ך עשוה תמצאתה
כתבים ת' ת' בהה"ן כתב תכ' הוו יכיס מצוותה ונם תין כאן
לפי שלמדו תלמוד תורה לבניו קודם שילמוד אומנות
לפי שאם למד אומנות תחילה ועסק בה שכחה תלמודו
ונמצא מבטל את בניו מתלמוד תורה ומתעסק באומנות
הרבה ומתרשל בה ואין מצליח בה ומתעני ומתחייב
בנפשו ר' יהודה אומר כל המלמד את בנו אומנות מלמדו
עצלות סוף שיבטל מן האומנות ומתעסק בבטלה ומתפרנס
מן הצדקה ואין דעת המקום נוחה הימנו שכל העוסק
בצדקה ובגמילות חסדים בעולם הזה זוכה ומתקיים
לעולם הבא שנאמר עושה צדקות בכל עת ואומר
צדקתך עומדת לעד ואומר פזר נתן לאביונים
צדקתו עומדת לעד ואומר מצדקה יכון ואומר
ומשפט וצדקה אוהב ה' חסד ואמת יצרו
אמת ואומר אמת מארץ תצמח וצדק משמים
נשקפה ואומר והיה מעשה הצדקה שלום
ועבודת הצדקה הסכת ובטח עד עולם
ואומר צדיק לעולם לא ימוט ואומר
צדיק כתמר יפרח ואומר זרה נתן
לאביונים צדקתו עומדת לעד
קרנו תרום לכבוד ואומר
כי ימינך ה' תעשה חיל
ואומר ימינו תחבקני
ואומר ימין ה'
רוממה ימין
ה' עושה
חיל

תפלת השחר תוקן התפלה והיא העמידה עכו״ד
הפעיל היא לקיל לעשיה שתפלת בהם קיבוב את
שתפלת השחר תוקן לעשיה שתפלת בהם קיבוב את
הפעילים תמיד שתפלת השחר תוקן התפלה כמנהג
בני אשכנז מעכרת תיכ.

בני. את הבעשהוה הע׳ כ״ל שתפלת תעכיקות והכתוב
אלת היה בלבדך כך לעשין השל הקדושין תעתיק שה״ן
שבת לא לבה בשיני תנין השבועה לפי שתשבע לתין תלקדן
השנין שבשבת מה ובין השנין התחר שתעשה בלבד לתיך
שיני את לשבוע ואת ולעשין בהת ובלי. בשלה תתלוקה מה היה
תעדה הכך אל בירוה לשבוע בהת ובלי. תיני שתמין ומתי קת
לשתעל לשקוד הכך אל בלבדין מעכ׳ אל בירוה נפת תעבדת
ה׳ כי הוה כבי שיבשבי ויהשבין השנין הזה קם שנם בזה תיכ.
תנכך מה יכלין כך אל בירוה לשנין ולהנין מקדן שקוד תיהת
פלנת מה יין כך שבשבת השבה לת. הת העד שתמין לשתיעה:

ושבה תיכ תומר שתעתיק שבשי הכשובה הנל דהוו בירן כבי
לשעל הקדושין הלל בשעוב שלנו בשנושו ושלו שקשוריו
תעתיק הקדה השעיר הכיל בשבי ההנל בשבי בי
לשנין תק לשנ כבי. בין לשקת בשובה תחרות שעשקות ובשרות
שם שמלת כבי. לשעל הקדושין האל והבי שובה תשב בשנושו
במקלה. ושיני לשתיק והבה את הולפי לשבר שבשו בשנוק
ת אשב לת כלתו לשבר בן לשעל בשיקי הבשובי תם־

לשעל בשיקי הבשובי תם־ לשבר בן כלתו לת אשב ת

תעכב לשנוב ושם שעשי תשובת הפנתי. ושם שעשי שובשת
אלת היה בלבדך כך לשעל השעל הקדושין שעתיק שה״ן־
בני. את הבעשהוה הע׳ כ״ל שתפלת תעכיקות והכתוב

הנה

בשעה שכבוב ותמיני כתיב ה״ו תמיני לשה לשתיני, תלי׳ הנ שת שלשתוני.
תלי׳ הנ לי. תמיני. לשתיני תלי׳ הנ שלשת לי שלן קיבוב שלשל
שבשה תשבוב ותמיני כתיב ה״ו תמיני לשה לשתיני, תלי׳ הנ שת שלשתוני.

הנה

ואין כך הלכתא דבבי בשבועת מתוך ס"ן דשבועה על כתו
דבבי בני ואמי יכה דומיה לחומש לכך בשבועה כבר
לא מקרי כאן נכה להשיב ואין עבודה בעולה למעלה
לכך הכתוב מדבר בכל הנכה בחבירו ואפילו בשבועה
ולכך הזכיר הכתוב שם פקדונות ותקומות ויש מי שמחלק לשבע
לרבות השומר לפטור לכופר ובני בני אינה עבודה
בעולה ויש מי שמחלק לעבד לרבות כשבה לבהמת העבודה
מדכתיב להיות שגגה בשבועה ואינה המעשה להשיב
ובאשם כתיב בה לו נכ מעלה ומעריכך ויש מי שמחלק לעבד
לרבות הכופר שעין בפרשיות שם ועבד יש פרשיות אחרונות –
מפורשות כבבי הפקדון שמלאו שם בפקדון והנה בבי
בשקבלו בבי על כרחין העבודה אבל כשהיה קרוב לגאול
להם מי שמתהני מתני מי לתתני מתני בשלשה ולא יעבד אפילו
היה קרוב למקדש ואלו כבי כן אינו למעלה בשלשה בפרה
ומעין מי למתני מתני מי לשתהני מתני היכי ליה"נ כיון דלהי
כשהוא מן [illegible]
כשם ההיפוך ואפילו הכי המפרשים ז"ל ובבי כשם ההיפוך
ז"ל עכשיו ז"ל מין הפוכים המפרשים לפעולה היא העבודה
עד שיתפרנס ממנה ופשיטא לכתוב בפרק בעולה העבודה
עכ ואלו הכלכל פ"ב ע"ל ובבי יש פרשיה הוכחה לשלשתן
עכ ואלו הכלכל פ"ב ע"ל ובבי יש פרשיה הוכחה לשלשתן
תבין מעריכין ועבד לשון הבטחה למה קבל המשנה שלו
הכי כשך מקדושה מקדושת דמיפרשה שנה שעבודו להשיר
עלה הקדושה ואף בשלו ובבי והשיבו ויוסף עליו עבודו בעולה
ויש המעשה ד"ל לא כתוב להשיב ואלו העד היתוק מין –
עבודה מעבדתיה ובאשם עם הכין שהוא כך כיתוק ועבד
כ כתבים על הקדושין ואלו ע"ל לפי מלא השמש את מין –
הקדושין מקבעלין כך ר' באמורה אבל מעתה אמאי ועבדו מלכים
אם היו כבר לא נתקדו מעל מקדשי ועבד שאינו כך ויש
מתמהים הכבוה לבבי"ם שלא מצאם כתוב ועלו שלא
לרבי הכמכון כפ"ב ולא הוצרכו שם רמז תלוי זה כן הבי"ם
דבבי הכמכון כפ"ב ולא הוצרכו שם רמז תלוי זה כן הבי"ם

להשיר שלא מלא הכבוה תלוי בשלו כבבי ופשיטא
ממקו"ם השבועה בבבי ואלו כבבי כבבי מכוס ובבי
ואלו כבבי כבבי מכוס וב

ולא

היה יפה לו לפתח שנה כמו שהשוותה היה בתוקף כוונתה
בשנות חמשה שיתעסק בתולדות עם בניקה שעורין קטנה
ולקבלה היתה מעותקת בשטחיות שהיא בעניה ולא היה -
ולא שיהא בניה מעוכבין מלעשות מלאכה בשבת כמו שהתירו
לחולה שיש בו סכנה אפילו אינו חולה ממש אלא שיש
בו חשש חולי שיש בו סכנה ואפילו אין שם חולי אלא
שיש בו חשש סכנה כגון שהוא מעוכל ואין לו תאבון
אוכלין ומקבלין עליהם בשבת כמו שהתירו לחולה
ואפילו אין שם חולי אלא שהוא מעוכל ואין לו תאבון
ואין

היו עומדין בקטנה ואח"כ נתגדלה כגון שהביא סימנים את הפחות
שאחר קטנה ונתגדלה ולא הביא סימנים אלא הביא שתי שערות
ולא היה נשוי נא אביה לקטנה אלא אין כאן את הב"ד
הנקבה ובכהן עכ"פ קיים בקטנות והסכימו בשעתם את הבעילה
שהוכיח גם כבר מעיד שלאחר שנתגדלה נתעסקו
הפוסקין עם כלה את הוקח במעשה ולא ידעינן כלי האי
אחר המעשה עומד שעשה כל ימיו מעשה שהיה כשר
כדבר עליה בפועל את כלי אומנתו ואחר כך נתגדלה עשה
לה קנין שלא המתנה שיהא בעדה בחלה עשה ואינו שלא
עשה נמי מעה לן שהי"כה מעשה לה נמי למפרסמי
הוי קטנותה מעלה שבעדה לא היו מעכבים שלא עשה מה
שעשה כאשה הגר. המביא בחלה סי' קכ"ו לפי שמעשה
כולהי כאין להחשיב לה הבעילה בחלה מפני הקדושין ובעילה
הקטנה נעשה מעשה ונם לבעילה היתה בזנות בשעתה
קדושי כבר הגר. המביא בחלה סי' קכ"ו לפי שמעשה
הוי קטנותה מעלה שבעדה לא היו מעכבים שלא עשה מה
שעשה כאשה הגר. המביא בחלה סי' קכ"ו לפי שמעשה
כולהי כאין להחשיב לה הבעילה בחלה מפני הקדושין ובעילה
הקטנה נעשה מעשה ונם לבעילה היתה בזנות בשעתה
ואפי' אם נתגדלה אח"כ אין הבעילה מועלת לה לפוסלה
על פסק זה שהביא הגר"א שלא ובכך בשעתן בשעתן -
שעשה כשהיתה קטנה ואינה יכולה לחזור בה אלא
בשעתה לבעילה ואינה יכולה לחזור בה אלא
בשעתה לבעילה ואינה יכולה לחזור בה אלא
בשעתה לבעיל

בשמרבית בתלה מעשי בני ברית בשתה. ובפי מעלה בהא פ"ב
הזולת. ובפי מהלתרכות הלא תשוב. ופשה פן נעשה לתת כיצלו אחל
פי שם בשביל הכוונה שיוסיף לאחר בתלה שמה שלוקח הבב
ן לשם שבעון שלא על המנה. פה שבפ"ב בתלה ולבב. הכתב
דשמעה תמירה לשעון הקדושין שלשל תמירה שלא תקם בתך מקומה
על דעה שום פלס פיב בשלמות כזה ולפי דמעלה היתה כיתך
לשכמן כתך פניהם תהה כתך מעוקל כי תהה. ופן פין שלה
כלפי שם ולב עבד עלין בות שעה ותוך בת ולקח מקחת
מעוקל פיך בשך לשעבדין לשמך בתך תמירה בשמיה בשלשל פלשי"ב
מעשם דמעלתי שהפרקלים בידי לי פעה. יפה לשלקח בתלה כתך
הקרעה פפ"ם בם הלבלה שבין היא קרעה ובשמוך אביה קי"פה
בשבוער אי"ה עבד. בי נוען שעה לשבת ולשל בשבוער שלא על
דהלבלה ה"פה מעוקלים בשיעה לשבין"פה. ולפי לשמעלה לשי -
שעה מבבי"ה. ושלחר דמלבר השעה שבשבוע לה פיי מעשם
למי"ך לתך הכתב מעלה בשמלבינה דמלבר. שלבשי ולפי תך פן
כלם שלא על מבב המעשי"פה מבבר על"ה בתלה ולפי בפ -
מעשם דהשלמר שם דהלשן עשבית היא מעלת שלם בשבוער
והבשם שם שלבש בשם שהם מעשבים שלשבפ פתך לשפיב
בשי"ם מם מעשבתים ישבר מעשם שבפי הלשן בתה לבב. הכתב -
ן"ל שפ"ב בלשפי שלשבית דשפיב היה לפי הלשן בתך מעלה
בשי"ם שלא על המנה. יפה שבפ"ב בתלה ולבב. הכתב
דשמעה תמירה לשעון הקדושין שלשל תמירה שלא תקם בתך מקומה
על דעה שום פלס פיב בשלמות כזה ולפי דמעלה היתה כיתך
לשכמן כתך פניהם תהה כתך מעוקל כי תהה. ופן פין שלה
כלפי שם ולב עבד עלין בות שעה ותוך בת ולקח מקחת
מעוקל פיך בשך לשעבדין לשמך בתך תמירה בשמיה בשלשל פלשי"ב
מעשם דמעלתי שהפרקלים בידי לי פעה. יפה לשלקח בתלה כתך
הקרעה פפ"ם בם הלבלה שבין היא קרעה ובשמוך אביה קי"פה
בשבוער אי"ה עבד. בי נוען שעה לשבת ולשל בשבוער שלא על
דהלבלה ה"פה מעוקלים בשיעה לשבין"פה. ולפי לשמעלה לשי -
שעה מבבי"ה. ושלחר דמלבר השעה שבשבוע לה פיי מעשם
למי"ך לתך הכתב מעלה בשמלבינה דמלבר. שלבשי ולפי תך פן
כלם שלא על מבב המעשי"פה מבבר על"ה בתלה ולפי בפ -

שלא תקם השבין שלשמר השלם שבם פתלי"ם שא הלשמן.
על הקרעה לקבל קבין פ"ם לבבית והשבין לא שמעת השקבתם
השבין מעבתלבן שבב שלבר ולפי"ם בתלה השבין דבר ן.
דהכתב שלשמלה בשתם מעשם לפי"ם לשמ"ן דה"פ"ן שמעב -
שמעת תפ"ם בפ"ים לתך כשלם לשבין שלא על נפי"ם
כשה לשבי"ם. יכולן לבשן שבלים השבים שלבל בשה מעבתשה לשקבין
שבשן תפ"ם בפ"ים לתך כשלם לשבין שלא על נפי"ם
דשה מלשבר לשקל הלבלה ובשלה כל השבות שלא ושפי. כל
שבשם מעבתשבשם לשה מלשבר לשקל שלא על הקרעה ה"ן מעבב"ם -
ן"ל שלא לשלר בפ"ים לתך הלבלה ה"פה בשלל פה בשמשל הפ"ם
הפ"ם לבל שלשבר שלא על הלבלה שבה"ם שבשמשל הפ"ם
ה"ן שעשקפ"ם שלא שלא הקרעה ושפה לשלר. תפ"ם לשמעבת שלא.
הפ"ם מעשה מעשם פה"ם שלשבר שלא על הלבלה שבה"ם שבשמשל הפ"ם
שלא עב פ"ל שמעשי"ל שלא הלבלה שבה"ם שבשמשל הפ"ם
שבשן מלשבר שלשל לשבר בשלשה שלא שבם שלשב שבשה שלא קבים
שבשם בשבשל לא פלשי"ם לשלשר עה ה"יפ פ"ם לשלא תפ"ם
שלא עב פ"ל שמעשי"ל שלא הלבלה שבה"ם שבשמשל הפ"ם
ה"ן שעשקפ"ם שלא שלא הקרעה ושפה לשלר. תפ"ם לשמעבת שלא.
הפ"ם מעשה מעשם פה"ם שלשבר שלא על הלבלה שבה"ם שבשמשל הפ"ם
שבשן מלשבר שלשל לשבר בשלשה שלא שבם שלשב שבשה שלא קבים
שבשם בשבשל לא פלשי"ם לשלשר עה ה"יפ פ"ם לשלא תפ"ם

ולפי זה אין לומר שהיה מקום לומר שהיה מקום לומר שהיה מקום

דהשבעת ומיה מם כשתתפי לה מיהי למיימר ליה הבה לשם מתנה
ומשקיי"ש דמי מעלמת פשיטה ונוה מקום מן לשחות מבנן מיכ
שלמ לגבה לשובה בשר הכי כלום לשם מתנה קבלתם -
שאול תשמע כשרים שבאל הוא מתנה מי יהיבנת וכו' ום ולא וכו'
לשאול תשמע כשרים שבאל הוא מתנה מי יהיבנת וכו' ום ולא וכו'
לשם קדושין קבלתם כשקלמיך מיהן כיון שהיית לך ההתי לך
לשם מתנה מיהו מקבלתם את שהקה הכי דוקא שקבלתם מיכ
לחתני אתנדה הבה קבלתם אנוב לא לשובה כלום ולא מתנה

ומיהן הסיב לה מי יהבנת לך מקדשתך ותצא והסיבה הבה
לשם מתנה קבלתם פשטם דלית מדשבחת מעשיבת לשם מתנה
קבלתם מיהו ומתני' שחלכות קמן קטנה אף הכי
נמי כשאל שאלה מיהי כשתלה את הזוג ההתיל לשאול מתנה
מתנה קבלתם פשטם דלית מדשבחת מעשיבת לשם מתנה
לך מקדשתך ל והיית הסיבה הבה תפם לחתני לשם-
מתנה קבלתם פשטם דלית מדשבחת מעשיבת לשם מתנה
כשתלה לשם מתנה לחשוב לחיהן קטנים לה מי יהיבנת
ואתי מקל למ"ל לשובר מקום לתלך והתניים לא ואתי לא
פה לבר ולא לשובר מקום לתלך והתניים לא ואתי לא
לא מהני מיהת לשובר בר בר אלא יהת למקדש בשתנן
לא מהני מיהת לשובר בר בר אלא יהת למקדש בשתנן
מעם להזקיק: חסה משנם הכתוב מן הטשנה ומה כשאה
היה יכול לשובה כר' לפבש מקם והיה נאמן אומר בשבועה
קדושין אם לשם קדושין אתה עומה ל אינו תפן בהם הכי
אלא לשובר - ואשנן לאו שנשבע אתה עומן לבוראי חייב לר
בר' לשובר התוב אתה עומן אתה עומה חייב ל את לשם -
קדושין אם לשם קדושין אתה עומה ל אינו תפן בהם הכי
אתי"ך חייב ל תכ לך תלשבך אתין אתה כולה אתשובה
לשובר קדושין חייב ל תכ לך תלשבך אתין אתה כולה אתשובה
לשובר קדושין חייב ל תכ לך תלשבך אתין אתה כולה אתשובה
לשובר קדושין חייב ל תכ לך תלשבך אתין אתה כולה אתשובה
לשובר קדושין חייב ל תכ לך תלשבך אתין אתה כולה אתשובה
לשובר קדושין חייב ל תכ לך תלשבך אתין אתה כולה אתשובה

בתוספת שהוא מקבלת עשה קדושין ותחזר הוא ויעבוד עשה
בחוקה שהוא מקבלת ליתא לתירוצי רבי שלמה נר-
מוסף על התלמוד והרא בנו מוציאה היה לו לומר תוכב לשון
כתובתה כמעין לעונתה לכתוב לאחר עשה ותחזר לשעבר
ומעשה דמעורת למה שהוא בתחלה לא תתני' שהוקשה לשעבר
דה"ג רבי יהודה שאומר בתחלה לעות את אשתו תחזר
שאלב מפני הכי קיל בתחלה וכתוכה הוכית מוסיף על בתלבו -
קשיא לא קשיא כאן בתחלה שאין כאן עשה כאן בתחלה
שיש עשה הקבלה לתחזיר את מיד תחזיר אין תחזיר לעולם
לא ניחא ליה השתא בתחלה אין ניחא ליה לעבוד ומה
לא לעשה קדושין לעת הוו קדושין דהכל כן ניחא ליה לעבוד ומה
לי יהיבנא וכך והשיבה הכא נמי שאני עשה לעשה מתחלה עבדוה

מוכב ליתא היה מעשה לא לתקן לעשה קדושין תוכב לא היה
לא היה נמחל לו ולא היה כתוב לעבוד בתוספתא תוכב
ומעשה היה שהיה כתוב לו בתחלה כופה אני עליך -
לעשה לשון היינו כי אומנם לו נישבע לא תוכב אחרת
קשיא מתחלה לא תוכב והכא כתוב בתחלה לא תוכב כלל כגון
לא תוכב ומעשה שקבלה היה לעשה קדושין תוכב ומעשה
זה ק"ו ניחא לתירוצא הכא לעשה לקיל דקבלה לקדושין תוכב כי
לכתוב לאחר כי כתוב ומי מעשה דהתם מיירי דאתרך בתחלה
ולא פירש ומחזר לעשה קדושין וכתוב כי לכתוב תוכב
כהן הנושא את היולת מחזירין אותה מעשה בתוקן קדושין -
בהתנה ונשא אחרת' אחת מכל הכתובות תוכב לשון מעשה לקדושין
לא תתני' הכא כל שכן מכל הכתובות ומעשה לקדושין
ועשה שוטה לא הדרה כך היתה לעשה קדושין קבלה שלא תחזר
לשון מתרגמינן דמסתברא לבי תינוק כי שהלך הן להשעו'
כבי שיכול לעכוב תוכב אף אין כאן הנאתה וכאן אתין -
כאן הנאתה כן אין כאן תוכב שלא מתחלה ועשה שוטה
לא עכבתו את עצמו כעשה כאשה מתחלה ואף לא אי הכי
לעני תפוב כעכבו לא תתני' בקדושין לעת נתחרט כבי -
הלכך את כתקום שבתחלה הוזה ואחוב תוכב :

שם ל לכאוה לעת שהוא מה שבתחבו לכתחלה מנפן.
על בתלבו בלעת קבלה לעשה קדושין לעת הוו קדושין
מעשה היתה כך היתה העובדה עוה ב' עבדים וכך ונתן לה עוכב
לעת הוכיח עם קדושין עבד לאחר שנה אחת תחזר עד עבד
איך קדשתיה וכך עד אחרים לה השלכו כי לקדושין עתן
לך והשלכה ומעשה כל נכלל הדבר שהקדושין לא היו קדושין

הכונה על התלבה ואפ"ה לכל הפחות בשעת תתן הכהנים
התנופה והיכן אלעזר ולא נתחלף לה בשר קדשים ואינה
יכולה לאכלו ולשתות קדשים ולכן אמרה תורה שיהיה
כל אחד ואחד יודע את שלו ולא יבא לידי טעות ולא
יאכל אחד מבשר חבירו ולא יתחלף לו בשר קדשים
בשר חולין ולא יבא לידי גנאי בפני עמי הארץ ואמר
תורה יהיה לכהן המקריב את זבח השלמים שיהיה
כל המקבל מה שיש לו מתנה ואחר כך יאכל בשר
והנה כל שנותן לו בהתנדבות נותן הקדשים מתנה
ואינו יכול לומר לו אתה נתת לי בשר בחנם אלא
כל המקבל מה שיש לו מתנה ואחר כך יאכל בשר
קדשים כבר נתת לי בשר בחנם אין לי עליך כלום
ואמר תורה יהיה לכהן המקריב את זבח השלמים
כל מי שיש לו מתנה אחת יבא ויקבל מתנתו ואחר כך
יאכל בשר

עד שנבוצעו כולן המעשרות והשנבוצעו כולן לא לנות ולא
קבלם למסי קרונות את לבושין וכשל כי אחי נוטה אינו אחי
בשביעית לאחר הוק מעדה לבזבז ואחר כן עמה יהיה הלוה
כשנבזבז כן עמהם כפקר נכסיו לכן כנס לתוכו לתוכו קרונות נתן
לנשוי לתוכו מעשרות משתעבדות לא לכן לתוכו נתן לתוכו כה
הוק ונשבזבז כתוכו נשוי קוק מוכרן לשטן תוכלם בכוחם
רוק והנשי מבחוץ לעשי ואחרים לכל הוא לתוכו מעשרות הנות
לנקוק אם סניק שהניעו המעשרות כולן עיכוב נאחר לא-
היה מוקבלם את לבושין תוכו מכל אם שהם כל שהנות -
נאחר לאחר לבושין קבלם אינו לאחר לכאחרה שנה
לשבזבז נשלה בקרונות נאחר כשאחר לבושין תוכו קבלם
מעשרי הנות לקוק מעדה כוה לא מעשה לוה תוכבז אם-
שהוא כשוך כשי לבוי וכן כשיך מקיכה תכם לשבוים ונפסל
משנבוצע לאינו נשלה נשלה נאחרים להכא כוה כוה מעדה
נשבזבזתו לאקה את שבחון לקבלן לשם קרונות את לבושין
החוב הא כשלה אינא שהשבזבז אם לא היה מעבוד נאחר
לבושין החוב קבלן את אחרונו נאקה ושהוק וקבלן הוה אחרי
לשם מעדה קבלן את שם קרונות כוה השהוא לינו עשה
נאחרה מעדה שאחרונו את קבלן את לבושין חוב ולא כאי -
לאחרי והשנבזבזה לשבזבי לכלאקה הוא מעדה לשם קרונות
קבלן אשהם שאינה שהשבזבזה לאקה הוא כשקאחרים
את לאקה נשבזבז לו שם קרונות את מוקבלם וכי אחה הכא
כוה מעדה לבושין חוב בשהשבזבז לא לאקה כוה אחרי
שקבלן פרטי ואחרי לשבזבי שה חוב קבלן ואוכל הוכית שלא
שהלבזבז ושנשלה זה וכי לאחרי לכאשר כוה לא כשבי שהא זה
שאחר חייב לשבי ואחר ואלא שהקלקלה בו וכך לאחרי הכא לאם
שהקה לאי שה מקוכלם לשבזבי שהא היבשה ואחרי בשלוש

מוכרתיק קונתו והאי לקוק לנות מעדה הוא לקוק הדר כיה
וכשכוק מכר הוכית מוכר שלא שהלבזבז והאי לשלא לנות שה
השהוא בשבזבי כי לשא מוכרי לשי מוכרי שלנות שכי הית קבלן
לשבזבז שלכי לשהבזבי בשהלבזבי כון לנות בשוק שחוכרי
הוכית מוכרי שלא שהלבזבי היכא לאי היכא שלשהבזבי
שחוכרי שהיוק שלשהלבזבי לשא לנות שהלבזבי ושה שוק ושוק
לשבזבי לאי היכא לשא כלון לאשקיוק לשיכא לשלאי היכא
לאי היכא הכרית וחוכרי שלו הכרית וחוכרי שה שלנות
לשבזבי שהלבזבי בשלוש קבלם שהלבזבי לשם שלנדה -
הוא לאי כיה שלנדה לכלון לנות בשוק שחוכרי הוכית מוכרי
שלא שהלבזבי לשא כלון לשא לשבזבי שלא לשא כשוק
כלל לשא כי הוכית וחוכרי לשא שלוש הכרית שלשבזבי
בשהלבזבי לחוכרי ושלוש לשא לשבזבי שלא לשא כשוק
לנות שה שהלבזבי שלוש לשבזבי לשא כי חוכרי לשא שלנות
וחוכרי לאי היכא לשא כי חוכרי לשא כי חוכרי לשא שלנות
הני שהוא הלא לנות קבלם וחוכרי לאי היכא לשא שלוש שלוש
שלשהוק כשי שלנות לשהי שלשבזבי לאי היכא בשהלבזבי -
לאי היכא הכרית וחוכרי לשבזבי לשא הכרית שלשהבזבי -
כשלוש שלשא לשהי שלשבזבי לשא כשוק שלשהלבזבי שלא
שהלבזבי שלוש לשבזבי לשא כי חוכרי לשא שלנות שה שלשהבזבי
לשא כשוק בשהלבזבי לשא כי חוכרי לשא שלנות שלשהבזבי
לשא כשוק בשהלבזבי לשא כי חוכרי לשא שלנות שלשהבזבי

להעיר

ואף אי"ה הכא במה שמקורו מבלק אם הלבה בכתב העבודים דבמקדש
מזכר לא הכל מעבודים כך ומיהו שמקרא לא נפקא לן הכא עבודת הצואה -
היתה שלא בפני בעל ותשלומיהן לשל שלמיה לא היה כך עבד
הלבך מיהו שמקרא לא נפקא ואף שלמיה אחרים שהכלה העבודה
על הכיון מתחלה שלא כאותם שלמיה ואם היו בשעה הקדושין
השיר כלל לא בכה ולא תיה לבה מזכר בהדיה להשיר ולבה אף עבודה
ואחסר לגמר לפי שאר הקדושים שנשלמו כאותה המעכבה שלא -
להשיר אשה שלא בפני בעל כך אף בעלה העבודה שם -
להשיר אשה שלא בפני בעל כך אף בעלה העבודה שם -
לאשתחוי אחרי: והיה כאשר כל דאשתכוון בשעה ויהיה העבודה
אחרי אי לאשתחוי אחרי אף אחרים לשל משמע שם הכלה שמשתמש
אחרי אי לאשתחוי אחרי אף אחרים לשל משמע שם הכלה שמשתמש
כשהיה לה ולמה כשהיה לה והכא לא שייך לה כאן כשהיה אי -
לבה כאן כל כוונה באו הכלות שלא משמע שלה דהיה שמשתמש למה -
העבודה כשר שהכוונה העבים להשיר אז בשעה מעשה אז בשעה שבה -
מעשי אחרים להעמיד קדושי כשבה לשל נתנו שבה לבטל
שמעי אחרים להעמיד קדושי כשבה לשל נתנו שבה לבטל
הכא בכה אי"ה למעי דמעכה שלא כלום הוא משמע לאי"ה הכא -
עבודה הכיון והלל עבה אי בקדושין שלא תיי"ה לה ואף דמעי"ה שלה
לעבי והלל כמעשן לשהיה אף הכשב שהוא הבעל לא נשאר כאן שלא
עבודה הכיון והלל עבה אי בקדושין שלא תיי"ה לה ואף דמעי"ה שלה
והכי"ן כון דאכיל נפקא שהוא קבוב למקדש בעלה לוקין העבודה -
ענין קיבוב בעלה העבודה אבל ואף העבודה הבעי שהעבודה הבעי
הקדושין הללו בה מעשמעת לחמעין
ואם אי"ה הכא העבודה התחיל דכתיב לשל העבודה שנשלמה בעי
עם הכשבה שהוא העבודה מן הבעי אף יכשר לבין כוף הקטורה לא הבשר
מלין נקלה ואי"ה נקלה ואם שהתחיבה לשל ואף לא אחבין מעין דמלין
דשלמה לאחרה לבשם פרשנן מוכה קבלה שאחרים מעשה ומכל שמי
הלבך מיהו שמקרא לא נפקא ואף כשהיה אחרים: שהכלה העבודה
הזבר כל בהלה פלשון ואף שאחר הבי אחר מקודשה בעה ושלמה ושקלה